

Arrest

nr. 57 212 van 2 maart 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 22 november 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 oktober 2010 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}), aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 22 oktober 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CAMERLYNCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, komt op 28 september 2009 België binnen en dient een asielaanvraag in op 30 september 2009.

Op 4 mei 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 2 september 2010 met nr. 47 647 wordt verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 30 september 2010 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}).

Op 7 oktober 2010 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 22 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten A. A., .,

geboren te (...)

en van nationaliteit te zijn: Libanon

die een asielaanvraag heeft ingediend op 07.10.2010 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 30.09.2009 een eerste asielaanvraag indiende en er voor hem op 05.05.2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming werd genomen vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 06.09.2010 de negatieve beslissing van het CGVS bevestigde; betrokkene op 07.10.2010 een tweede asielaanvraag indiende en verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst; betrokkene een kopie van zijn identiteitskaart alsook een kopie van een uittreksel uit het famileregister naar voren brengt; een kopie van een document de echtheid ervan niet garandeert; de identiteitsgegevens van de betrokkene bovendien niet ter discussie staan; betrokkene een kopie van een getuigenis dd. 26.09.2009 alsook een kopie van een arrestatiebevel dd. 12.09.2009 voorlegt; een kopie van een document de echtheid ervan niet garandeert en betrokkene deze documenten bovendien had kunnen indienen in het kader van zijn eerste asielaanvraag; betrokkene een klachtenbrief voorlegt waarin een wijkbewoner verklaart dat hij wil dat degenen die meewerken met de vijand terechtgesteld worden; betrokkene met dit document niet kan aantonen dat hij wel degelijk door de autoriteiten vervolgd zal worden zoals voorzien in de Conventie van Geneve; betrokkene 3 internetartikels naar voren brengt waarin gesteld wordt dat H. S. heeft meegewerkt met Israël; betrokkene met dergelijke documenten echter niet het persoonlijk karakter van zijn problematiek kan aantonen; een elektronische versie van een document de echtheid ervan niet garandeert; betrokkene verklaart dat zijn originele documenten zich nog bij de RVV bevinden; de Dienst Vreemdelingenzaken niet kan oordelen over documenten die er niet zijn; betrokkene verklaart dat zijn leven in gevaar is maar hiervoor geen enkel begin van bewijs voorlegt; betrokkene verklaart dat zijn kinderen niet meer naar school gaan; dergelijke verklaringen van persoonlijke en familiale aard zijn en dus niet ressorteren onder de Conventie van Geneve; betrokkene expliciet verklaart nog nauwelijks contact te hebben met iemand in Libanon; betrokkene verklaart dat de algemene situatie in Libanon zeer onveilig is; betrokkene met het afleggen van algemene verklaringen niet het persoonlijk karakter van zijn problematiek kan aantonen; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 5 (vijf) dagen.

(…)”

2. Over de ontvankelijkheid

In de nota werpt de verwerende partij een exceptie op van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de zaak slechts korte debatten vereist en dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Een eerste ingeroepen middel is een schending van art. 51/8, § lid, van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder de Vreemdelingenwet genoemd).

Verzoeker legde drie nieuwe stukken voor, nl. :

- een arrestatiebevel dd. 12.09,2009 ;

een verklaring van de Burgemeester van het dorp Al Khiyam dd, 26.09.2009 :

een klacht tegen hem, uitgaande van een wijkbewoner, nl. A. H., dd, 11.07.2010.

De D.V.Z. heeft met deze documenten weinig rekening gehouden, en zeker niet ernstig onderzocht.

Het eerste stuk, een arrestatiebevel, vermeldt duidelijk dat men dient over te gaan tot de arrestatie van verzoeker, omwille van zijn samenwerking met de Israëlische vijand.

Het tweede stuk, een verklaring van de Burgemeester van het dorp Al Khiyam, stelt dat de echtgenote van verzoeker oorspronkelijk niet op de hoogte was van de spionage-activiteiten van haar echtgenoot, maar dit vernomen heeft van de veiligheidsdiensten, die deze informatie bekomen hebben na de arrestatie van H. M., die dit bekend heeft.

Het derde stuk is een klacht tegen verzoeker, uitgaande van een wijkbewoner, nl. A. H. Deze laatste vraagt uitdrukkelijk de terechtstelling van verzoeker, en van al diegenen die samenwerken met de Israëlische vijand, omdat zij de oorzaak waren van de dood van de kinderen en de ouders in de stad El Khiyam.

Deze drie belangrijke documenten dienden nader onderzocht te worden, wat niet gebeurd is. De bestreden beslissing vermeldt m.b.t. het derde document enkel en alleen dat 'betrokkene met dit document niet kan aantonen dat hij wel degelijk door de autoriteiten vervolgd zal worden zoals voorzien in de Conventie van Genève'.

De Raad van State oordeelde indertijd dat het haar toekomt om na te gaan of de D.V.Z. het nieuwe karakter van de voorgelegde elementen en hun pertinentie op een juiste wijze heeft beoordeeld. De onontvankelijkheidsexceptie zgn. wegens een gebrek aan nieuwe gegevens kan niet zomaar weerhouden worden (R.v.St. nr. 57.384, 5 januari 1996 ; R.v.St. nr. 97.954, 25 juli 2001).

Dezelfde beoordelingsbevoegdheid komt thans toe aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Er is een duidelijke schending van art. 51/8, § lid, van de Vreemdelingenwet.”

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat uit de motieven van de bestreden beslissing en uit de stukken van het administratief dossier afdoende blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris geheel terecht heeft beslist om de tweede asielaanvraag van verzoeker niet in overweging te nemen. De gemachtigde handelde daarbij geheel binnen de hem toebedeelde bevoegdheid en conform de ter zake relevante rechtsregels, artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) inclusief.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet voorziet immers uitdrukkelijk dat een tweede of volgende asielaanvraag moet steunen op nieuwe elementen, die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen, en ook dat de minister c.q. staatssecretaris of diens gemachtigde kan beslissing de verklaring niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde verklaring heeft ingediend en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade.

Verzoeker heeft evenwel geen nieuwe gegevens in de zin van het voormelde artikel naar voor gebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen zijn van zulk een vrees of een reëel risico. Er dient immers voldaan te zijn aan de voorwaarden van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. In casu kan slechts worden vastgesteld dat de vage en ongestaafde beschouwingen van verzoeker niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de bestreden beslissing, daar verzoeker op geen enkele manier aantoonde dat is voldaan aan de voormelde voorwaarden van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

3.1.3. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat verzoeker kritiek uit op de motieven van de bestreden beslissing en bijgevolg de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is

uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt wat volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. de nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid van de gemachtigde van de minister of de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de minister of de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip “nieuwe gegevens” heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

In casu oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht zodat de asielaanvraag niet in aanmerking werd genomen. Dit is het determinerend motief waarom de tweede asielaanvraag van verzoeker niet in overweging werd genomen.

Verzoeker voert aan dat hij wel degelijk drie nieuwe stukken heeft voorgelegd, namelijk een arrestatiebevel van 12 september 2009, een verklaring van de burgemeester van het dorp A.K. van 26 september 2009 en een klacht tegen verzoeker uitgaande van wijkbewoner A.H. van 11 juli 2010. Verzoeker geeft uitleg bij deze drie stukken en stelt dat de verwerende partij er weinig rekening mee heeft gehouden en deze stukken niet ernstig heeft onderzocht. Verzoeker meent dat de Raad bevoegd is om na te gaan of de verwerende partij het nieuwe karakter van de voorgelegde stukken en hun pertinentie op een juiste wijze heeft beoordeeld.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag volgende documenten heeft ingediend:

- een kopie van zijn identiteitskaart;
- een kopie van een uittreksel uit het familieregister;
- een kopie van een getuigenis van 26 september 2009 door de wijkagent behorende tot het ministerie van Binnenlandse Zaken waarin wordt gesteld dat de echtgenote van verzoeker niet betrokken is bij de zaak;
- een kopie van een arrestatiebevel op naam van verzoeker daterend van 12 september 2009 door de rechtbank van Nepta; volgens verzoeker is dit gericht naar alle veiligheidsdiensten en verklaart het dat

verzoeker samenwerkt met de Israëli's en dat dit een onbetwistbaar feit is. Er wordt gevraagd verzoeker te arresteren om hem te kunnen verhoren;

- een originele klachtbrief met daarin een klacht tegen verzoeker door wijkbewoner A.H., hij herhaalt zijn aanklacht aan de rechtbank en vraagt de terechtstelling van verzoeker en al diegenen die werken met de vijand (Israël), A.H. verklaart alle informatie te zullen geven over verzoeker die hij kan;
- drie internetartikelen.

Ter gelegenheid van het interview naar aanleiding van deze tweede asielaanvraag verklaarde verzoeker: *"Tijdens mijn verhoor voor mijn eerste asielaanvraag heb ik verteld over de man S. Nu leg ik hier van een aantal nieuwsartikels voor waarin hij vermeld wordt. Het is zo dat het niet mogelijk was voor mij om deze documenten voor te leggen tijdens mijn eerste interviews. U zal zien dat zij al van oudere datum zijn. Ik heb ze nog net voor de beslissing aan de Raad van Vreemdelingenbetwisting kunnen voorleggen, maar door een gebrek aan een vertaling kreeg ik negatief."* en *"Ik wil met al deze bewijsstukken aantonen dat mijn problemen nog steeds actueel zijn in mijn land en dat mijn leven nog steeds in gevaar is."* en *"Ik steun voor deze asielaanvraag opnieuw op alle feiten die ik voorheen al heb verteld bij mijn eerste asielaanvraag en vraag u op basis hiervan en deze nieuwe documenten, mij een positieve beslissing toe te kennen."*

In de bestreden beslissing wordt over de drie stukken die verzoeker in het middel aanhaalt het volgende overwogen:

"betrokkene een kopie van een getuigenis dd. 26.09.2009 alsook een kopie van een arrestatiebevel dd. 12.09.2009 voorlegt; een kopie van een document de echtheid ervan niet garandeert en betrokkene deze documenten bovendien had kunnen indienen in het kader van zijn eerste asielaanvraag; betrokkene een klachtenbrief voorlegt waarin een wijkbewoner verklaart dat hij wil dat degenen die meewerken met de vijand terechtgesteld worden; betrokkene met dit document niet kan aantonen dat hij wel degelijk door de autoriteiten vervolgd zal worden zoals voorzien in de Conventie van Genève;" en *"betrokkene verklaart dat zijn originele documenten zich nog bij de RVV bevinden; de Dienst Vreemdelingenzaken niet kan oordelen over documenten die er niet zijn;"*

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, blijkt uit deze motieven dat het door verzoeker voorgelegde arrestatiebevel van 12 september 2009, de verklaring van 26 september 2009 en de klachtenbrief van een wijkbewoner wel degelijk werden onderzocht maar dat werd geoordeeld dat een kopie van een document de echtheid ervan niet garandeert en dat verzoeker met de klachtenbrief niet kan aantonen dat hij wel degelijk door de autoriteiten zal worden vervolgd zoals voorzien in de Conventie van Genève. Bovendien wordt er verder in de bestreden beslissing op gewezen dat verzoeker bij zijn huidige (tweede) asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er dient opgemerkt te worden dat de elementen die verzoeker ter gelegenheid van zijn tweede asielaanvraag heeft aangebracht, weliswaar 'nieuw' kunnen zijn in die zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van de verwerende partij, maar verzoeker maakt niet aannemelijk dat deze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020). De gemachtigde van de staatssecretaris heeft hierover niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld. Tevens wordt verwezen naar de eigen verklaringen van verzoeker: *"Ik steun voor deze asielaanvraag opnieuw op alle feiten die ik voorheen al heb verteld bij mijn eerste asielaanvraag en vraag u op basis hiervan en deze nieuwe documenten, mij een positieve beslissing toe te kennen."*

Verzoeker baseert zich ter gelegenheid van zijn tweede asielaanvraag aldus nog steeds op de feiten en verklaringen die hij bij zijn eerste asielrelaas uiteenzette en lijkt in onderhavig verzoekschrift te pogen de geloofwaardigheid van zijn eerste asielrelaas te bewijzen. Over deze nieuwe feiten werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en door de Raad reeds geoordeeld dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève kan doen gelden en dat hij niet voldoet aan de voorwaarden om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen. Bijgevolg kon de verwerende partij terecht concluderen dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de aangevoerde elementen 'nieuwe gegevens' uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de

vreemdelingenwet. De bewijslast ter zake ligt nochtans bij verzoeker (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

Verder dient opgemerkt te worden dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet uiteenzet waarom hij deze documenten niet eerder naar voor had kunnen brengen, of op welke wijze deze documenten nieuwe elementen zouden uitmaken. Verzoeker maakt met zijn betoog aldus niet aannemelijk dat hij een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht noch dat de door hem voorgelegde stukken verkeerd werden geïnterpreteerd door de verwerende partij. Verzoeker slaagt er bijgevolg niet in aan te tonen dat het gaat om gegevens die nog niet werden aangehaald in de vorige asielpcedure, dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij deze gegevens betrekking hebben op feiten die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin verzoeker ze had kunnen aanbrengen. Het begrip nieuwe gegevens heeft niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

Uit het voorgaande volgt dat verzoeker niet aantoont dat hij nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht die de verwerende partij geringschat heeft of waarmee de verwerende partij geen rekening heeft gehouden. De verwerende partij kon derhalve in alle redelijkheid en op grond van een correcte feitenvinding besluiten dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangehaald.

In de bestreden beslissing wordt bijgevolg terecht overwogen dat *“betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”*

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht geschonden is. De schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet kan evenmin worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Een tweede ingeroepen middel is een schending van de motiveringsverplichting zoals voorzien in de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (B.S. 12 september 1991).

De beslissing van de D.V.Z. is onvoldoende gemotiveerd.

M.b.t. het derde document, de klacht tegen verzoeker, uitgaande van een wijkbewoner, nl. A. H., wordt er enkel gesteld dat verzoeker met dit document niet kan aantonen dat hij door de autoriteiten vervolgd zal worden zoals voorzien in de Conventie van Genève, zonder verdere motivatie.

Een dergelijke motivatie is nietszeggend, en staat gelijk aan een afwezigheid van motivatie. Het is verzoeker niet mogelijk te antwoorden op de motieven die de D.V.Z. tot haar beslissing zouden kunnen gebracht hebben.

Art. 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen stelt dat de motivering afdoende moet zijn. Een motivering dient deugdelijk te zijn, en méér dan een louter abstracte of vormelijke stijlformule. De motivering moet de betrokkene immers in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie, en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen.

Dit is hier duidelijk niet het geval. Er is geenszins voldaan aan de motiveringsverplichting zoals voorzien in de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (B.S. 12 september 1991)”

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat bij lezing van verzoekers verzoekschrift blijkt dat hij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert maar dat hij er ook in slaagt de motieven vervat in de *in casu*

bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. Op basis van deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek. De formele motiveringsplicht vervat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuursbeslissing zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen. De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschafft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

De vermeldingen in de bestreden beslissing laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden waarop de gemachtigde zijn tweede asielaanvraag niet in overweging heeft genomen en maken dat het doel is bereikt dat door de formele motiveringsplicht wordt beoogd. Verzoekers uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, te meer nu verzoekers beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels.

Ten overvloede laat de verwerende partij gelden dat uit de motieven vermeld in de in casu bestreden beslissing en uit de stukken van het dossier afdoende blijkt dat de gemachtigde geheel terecht heeft beslist om de tweede asielaanvraag van verzoeker niet in overweging te nemen.

3.2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan deze is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Volgens verzoeker is de motivering inzake het derde document, namelijk de klacht tegen verzoeker nietszeggend waardoor dit gelijk staat aan een afwezigheid van motivering.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing een motief bevat in dit verband, namelijk "*betrokkene een klachtenbrief voorlegt waarin een wijkbewoner verklaart dat hij wil dat degenen die meewerken met de vijand terechtgesteld worden; betrokkene met dit document niet kan aantonen dat hij wel degelijk door de autoriteiten vervolgd zal worden zoals voorzien in de Conventie van Geneve;*" Aan de formele motiveringsplicht is in dit verband wel degelijk voldaan. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend en elf door:

mevr. Ch. BAMPS,
mevr. A. DE SMET,
mevr. N. MOONEN,

kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

Ch. BAMPS